

Dragi X,

Sjećam se kako si se žalio na miris dima, dok sam ja gorjela.

Sjedili smo na istoj strani stola i svatko od nas nosio je svoj požar, ali tvoj je bio tiši, uredno ugašen, dok sam ja ostajala u svom, koji je trajao predugo da ne izgorim i prekratko da prestanem osjećati.

Nisam htjela biti ona koja vrišti iznutra dok se smije izvana.

Ti si to znao, ti si to osjećao, ali si okrenuo glavu jer bilo je lakše žaliti se na miris dima nego nositi plamen na rukama.

Mislio si da neću primijetiti kako se povlačiš iz prostorije kad je dim postao „previše“ za tvoja pluća, ali ja sam osjetila svaki tvoj korak, osjetila ga svojom kožom, svojim izgaranjem.

Neprestano si se žalio na miris, ali nije bilo dovoljno prostora da ga izbjegneš. Tvoje su se oči punile suzama, dim ih je sve više pekao, a ja sam osjetila samo gubitak – gubitak nečega što nikada nije postojalo i što smo oboje pokušavali spasiti iz tog istog dima koji nismo mogli vidjeti. Bježao si iz sobe dok su se vrata zatvarala, a ja sam ostala, nastavljajući gorjeti s tobom u sebi, iako te nije bilo. Zakoračio si u svoj svijet u kojem dim nikad nije bio problem, u kojem sam bila samo još jedan obrazac.

Dok sam ja gorjela za nas, ti si se bojao da me ne uništiš.

Dok su svi mirisi ostali u zraku, nisam više znala hoću li ostati, hoću li nestati u svom plamenu ili hoću li se s tobom opet naći, s tobom koji se nikad nisi mogao dovoljno približiti zbog straha da ne postaneš dio mene.

Ali ti, kao uvijek, nisi mogao ostati jer dim je bio pregust.

Bio si moj bijeg, ali nikad moje utočište.

Ostaje pitanje jesam li gorjela predugo ili si ti samo gledao prekratko?

S ljubavlju,

tvoja vatra koja je naučila gorjeti sama.